

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoP/65/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2519201476
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrea Dudášová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2519201476.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Andrea Dudášová a sudkýň: JUDr. Eva Behranová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci navrhovateľa: Z. I., nar. XX.X.XXXX, bytom V., A. C., doručovacia adresa: G. G. XXX/XX proti osobe oprávnenej prijímať výživné: Z. Q. U., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom O., o zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 15Pc/26/2019-46 zo dňa 25. augusta 2020, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti účinnosti zrušenia výživného p o t v r d z u j e.

II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa voči osobe oprávnenej na výživné naposledy určenú rozsudkom Okresného súdu Piešťany pod č.k. 9P/31/2012 - 269 zo dňa 29. mája 2018 v sume 90,- eur mesačne, a to s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku, druhým výrokom rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 33 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku, § 62 ods. 1, § 78 ods. 1 Zákona o rodine, § 157 Civilného mimosporového poriadku, § 91 ods. 1 prvá veta zákona č. 245/2008 o výchove a vzdelávaní, § 52 Civilného mimosporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že rozsudkom Okresného súdu Piešťany pod č.k. 9P/31/2012 - 269 zo dňa 29.5.2018, právoplatného dňa 8.6.2018 súd zvýšil navrhovateľovi výživné na osobu oprávnenú (dcéru navrhovateľa) na toto výživné na sumu 90,- € mesačne s účinnosťou od 1.3.2012. Z výsluchu osoby oprávnenej na výživné bolo zistené, že štúdium na strednej škole ukončila dňa 21.5.2019, od septembra 2019 do mája 2020 pracovala v Krakovanoch, od júna 2020 pracuje na pošte, toho času už neštuduje.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že osoba oprávnená na výživné riadne ukončila štúdium na strednej škole dňa 21.5.2019, a to vykonaním maturitnej skúšky. V zmysle § 91 ods. 1 prvá veta zákona č. 245/2008 (školský zákon) dňom nasledujúcim po dni, keď vykonal úspešne záverečnú skúšku, t.j. dňom 22.5.2019 prestal byť žiakom školy. Ďalej bolo preukázané, že osoba oprávnená na výživné sa po ukončení štúdiu zamestnala, zamestnaná je od septembra 2019 doposiaľ, čím podľa súdu nadobudla schopnosť samostatne sa živiť, čo je skutočnosť odôvodňujúca zánik vyživovacej povinnosti povinnej osoby. Súd preto návrh zrušenie vyživovacej povinnosti vyhodnotil ako dôvodný. Osoba oprávnená na výživné už v ďalšom štúdiu nepokračuje. Ako už bolo súdom uvedené, k podstatnej zmene pomerov odôvodňujúcej zmenu rozhodnutia o výživnom v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine prišlo od 22.5.2019,

navrhovateľovi tak v zmysle § 62 ods. 1 Zákona o rodine zanikla vyživovacia povinnosť. Na základe uvedeného preto súd zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa, a to s účinnosťou od právoplatnosti tohto rozsudku, nakoľko iný (žiadny) dátum zrušenia tejto povinnosti navrhovateľom uvedený nebol, pričom súd je návrhom v tomto konaní viazaný.

Keďže v konaní vo veciach výživného plnoletých osôb zákon neustanovuje inak, súd o náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania v zmysle § 52 CMP.

5. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie navrhovateľ. Uviedol, že nemal žiadne informácie o jej prípadnom ďalšom štúdiu ani zamestnaní, pretože moja dcéra na moju písomnú výzvu nereagovala napriek tomu, že bola povinná, mňa ako platiteľa výživného, informovať o týchto skutočnostiach. Z týchto dôvodov neuviedol v návrhu presný dátum, ku ktorému vyživovaciu povinnosť zrušiť. Vychádzal som zo skutočnosti, že okresný súd po vykonaní dokazovania stanoví zrušenie vyživovacej povinnosti podľa § 62 ods.1 Zákona o rodine k dátumu, kedy sa odporkyňa zamestnala a bola schopná sama sa živiť, čo bolo od septembra 2019. Okresný súd zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa, a to s účinnosťou od právoplatnosti rozsudku, nakoľko iný (žiadny) dátum zrušenia tejto povinnosti navrhovateľom uvedený nebol, pričom súd je návrhom v tomto konaní viazaný. Odvolateľ je názoru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí, nakoľko vyživovacia povinnosť voči dospelšej osobe trvá do času, kým nie je schopná sama sa živiť. Navrhuje, aby súd zrušil vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k odporkyňi určenú rozsudkom Okresného súdu Piešťany, č.k. 9P/31/2012-269 zo dňa 29.5.2018 a to spätne k dátumu, kedy sa odporkyňa zamestnala a bola schopná sama sa živiť, čo je podľa dokazovania od 1.9.2019. Navrhovateľovi sa náhrada trov konania nepriznáva.

6. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - účastníkom (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. o zrušení vyživovacej povinnosti a v závislom výroku III. o nároku na náhradu trov konania v medziach daných rozsahom odvolania (§ 379 Civilného sporového poriadku) a bez viazanosti dôvodmi odvolania (§ 66 Civilného mimosporového poriadku), s prihliadnutím na prípadné vady konania, iba ak by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ktoré ale nezistil (§ 67 Civilného mimosporového poriadku), bez potreby zopakovania alebo doplnenia dokazovania (§ 68 Civilného mimosporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je v napadnutej časti a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

7. Pretože odvolací súd v plnom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, na základe ktorého dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie návrhom uplatnených nárokov a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery súdu prvej inštancie vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotnoprávne ustanovenia a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil a preto sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na uplatnené odvolacie argumenty nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

8. Predmetom konania na súde prvej inštancie bolo rozhodovanie o návrhu navrhovateľa na zrušenie jeho vyživovacej povinnosti k plnoletej dcére ako osobe oprávnenej prijímať výživné. Výživné navrhovateľa na osobu oprávnenú prijímať výživné bolo ostatný krát určené na sumu 90 eur mesačne rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 9P/31/2012-269 zo dňa 29.5.2018. Súd prvej inštancie rozsudkom napadnutým odvolaním rozhodol o zrušení vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči jeho plnoletej dcére stanovenej rozsudkom Okresného súdu Piešťany č. k. 9P/31/2012-269 zo dňa 29.5.2018 počnúc od právoplatnosti tohto rozsudku a druhým výrokom rozhodol o nároku na náhradu trov konania

rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania. Predmetom odvolacieho prieskumu zostal napadnutý výrok o zrušení vyživovacej povinnosti od právoplatnosti rozsudku a závislý výrok o nároku na náhradu trov konania rozsudku súdu prvej inštancie. Predmetom odvolacieho konania s poukazom na dôvody navrhovateľa predostreté v odvolaní bolo posúdiť, či boli splnené podmienky na zrušenie vyživovacej povinnosti od právoplatnosti rozsudku, keď odvolacie dôvody navrhovateľa smerovali proti určeniu termínu, ku ktorému má dôjsť k zrušeniu vyživovacej povinnosti navrhovateľa vo vzťahu k osobe oprávnenej prijímať výživné.

9. Odvolací súd po preskúmaní rozsudku napadnutého odvolaním v napadnutej časti, konania jemu predchádzajúceho, ako aj celého obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec i správne právne posúdil, rozsudok vo všetkých jeho častiach riadne odôvodnil, pričom zároveň sa vyčerpávajúco vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre rozhodnutie. Námietky navrhovateľa v odvolaní odvolací súd nepovažoval za prijateľné a odôvodnené práve z dôvodov, že súd prvej inštancie vo veci vykonal náležité dokazovanie, vec správne posúdil, pričom navrhovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé ovplyvniť alebo zvrátiť výsledky doterajšieho dokazovania. Navrhovateľ vo svojom odvolaní zároveň neuviedol žiadnu takú podstatnú skutočnosť, ktorá by mala za následok úvahu o prípadnej vade v procesnoprávnom postupe súdu prvej inštancie alebo o prípadnej nesprávnosti rozhodnutia, pričom odvolací súd preskúmaním veci takúto vadu ani nezistil.

10. Výživným sa rozumie náklady na uspokojovanie všetkých životných potrieb toho, komu je poskytované v súvislosti s jeho všestranným rozvojom tak po stránke fyzickej, ako aj po stránke duševnej. Rozsah nákladov na úhradu životných potrieb osoby odkázanej na výživné je rôzny, a to vzhľadom na vek, zdravotný stav, ale aj vzhľadom na nadanie (schopnosti) tejto osoby, spôsob prípravy na jej budúce povolanie a podobne. Nárok na výživné má aj plnoleté dieťa, keďže Zákon o rodine neviaže zánik vyživovacej povinnosti na vek dieťaťa, ale výlučne na jeho schopnosť samostatne sa živiť (§ 62 ods. 1 Zákona o rodine). Základnou podmienkou pre existenciu vyživovacej povinnosti rodičov k dieťaťu je neschopnosť plnoletého dieťaťa samostatne sa živiť. Štandardne vyživovacia povinnosť k dieťaťu zaniká ukončením prípravy dieťaťa na jeho budúce povolanie. Pre trvanie zákonnej vyživovacej povinnosti rodiča k dieťaťu je teda rozhodujúce posúdenie, či dieťa je, alebo nie je schopné samo sa živiť.

11. V prejednávanom prípade nebolo medzi účastníkmi konania sporné zrušenie vyživovacej povinnosti navrhovateľa vo vzťahu k osobe oprávnenej prijímať výživné, sporným bol termín zrušenia vyživovacej povinnosti. Navrhovateľ v návrhu neuviedol odkedy žiada zrušiť vyživovaciu povinnosť. Súd prvej inštancie vyživovaciu povinnosť navrhovateľa k osobe oprávnenej prijímať výživné zrušil od právoplatnosti rozsudku, nakoľko iný (žiadny) dátum zrušenia tejto povinnosti navrhovateľom uvedený nebol, pričom súd je návrhom v tomto konaní viazaný.

12. Vyživovacia povinnosť rodičov k deťom časovo končí vtedy, keď sú samé schopné sa živiť. Veková hranica 18 rokov má význam len z procesného hľadiska v tom zmysle, že do dosiahnutia plnoletosti možno začať konanie vo veciach výživného aj bez návrhu, po dovŕšení plnoletosti iba na návrh. Kedy nastane takýto právny stav závisí od okolností konkrétneho prípadu, pričom medzi rozhodujúce faktory na strane dieťaťa patrí jeho vek, zdravotný stav, štúdium, schopnosť zamestnať sa, schopnosť vykonávať prácu, odôvodnené potreby a záujmy, majetkové pomery a podobne. Schopnosťou dieťaťa samostatne sa živiť treba rozumieť schopnosť samostatne, z vlastných zdrojov uspokojovať všetky relevantné životné náklady. Ako okolnosť, keď trvá vyživovacia povinnosť rodičov (odôvodnená úloha rodiča viesť dieťa k získaniu vzdelania a tým potrebných predpokladov na sebarealizáciu), sa akcentuje štúdium. Súdna prax vychádza z definitívnosti získania predpokladov na výkon povolania. Je na jednej strane potrebné brať do úvahy i záujem dieťaťa vo vzťahu k jeho schopnostiam, danostiam, aby získalo vhodné predpoklady na svoje lepšie uplatnenie, na druhej strane je oprávnená požiadavka včasnej realizácie uvedených daností, aby nedochádzalo k zneužívaniu rodičovskej vyživovacej povinnosti len z dôvodu negatívneho postoja k práci.

13. Zmena výšky výživného alebo jeho úplné zrušenie je možné najskôr od času, keď došlo k zmene pomerov. V návrhu na zmenu rozhodnutia musí byť uvedené, od akého dňa sa navrhuje platiť zmenené výživné. Pri plnoletých musí byť súčasťou petitu výrok o dni, od ktorého navrhovateľ žiada zvýšiť, znížiť alebo zrušiť výživné, pokiaľ by uvedený nebol, súd ho nemôže doplniť, a potom by rozhodol

tak, že by v rozsudku deň uvedený nebol a účinky rozsudku by sa viazali na deň jeho právoplatnosti (zrušenie výživného nie je predbežne vykonateľné, nakoľko nejde o rozsudok odsudzujúci na plnenie výživného, ale o rozsudok, ktorým sa výživné zrušuje) alebo deň vykonateľnosti (rozsudky, ktorými sa ukladá povinnosť platiť všetky druhy výživného podľa Zákona o rodine), pretože platí, že pokiaľ nejde o maloleté dieťa, potom je súd návrhom viazaný (pozri bližšie Zákon o rodine, Komentár, JUDr. Bronislava Pavelková, PhD. C.H. Beck, 1. vydanie 2011).

14. Navrhovateľ v petite nevedel deň odkedy žiada zrušiť výživné, preto správne súd prvej inštancie viazal účinky rozsudku na deň jeho právoplatnosti. Súd prvej inštancie nepochybil, nie je dôvodný odvolací argument o nesprávnom právnom posúdení. Nie je správna úvaha odvolateľa, že súd mal po vykonanom dokazovaní stanoviť zrušenie výživného od septembra 2019, pretože uvedené by bolo v rozpore s viažanosťou návrhu súdom, pretože ide o plnoleté dieťa.

15. Ďalšie odvolacie argumenty odvolateľa odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

16. Odvolací súd riadiac sa uvádzaným, preto rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zrušení vyživovacej povinnosti navrhovateľa voči osobe oprávnenej prijímať výživné v časti účinnosti takéhoto zrušenia od právoplatnosti rozsudku podľa ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku z dôvodu vecnej správnosti potvrdil (vrátane rovnako správneho výroku o nároku na náhradu trov konania, ktoré inak odvolaním ani spochybnené nebolo a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti).

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 52 Civilného mimosporového poriadku tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže nebol zistený žiaden z dôvodov pre pripustenie výnimiek z jeho aplikácie.

18. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).